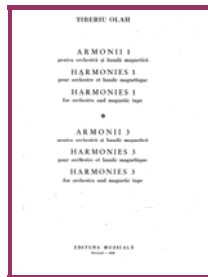

ARMONII I (1975)

„La Tiberiu Olah totul sună, totul se descarcă în sunet, iar timbrul ca argument constructiv (poate invenția sa de deplină originalitate) înseamnă și alunecare imaginativă, dar și cântărire, drămuire atentă a efectului, a prizei sale psihologice. În așa fel, încât gândirea se sprijină pe fiecare amănunt, și, implacabil, fiecare amănunt denotă gândirea. În prețuirea sonorității se destăinuie o anvizajare într-un fel magică, tot ca și în unele culturi exotice sunetul are o existență misterioasă, inițiativă, această considerare componistică se exteriorizează captivant, subjugă ascultătorul.” (Costin Cazaban - *Evenimente*, în *Luceafărul*, București, 29.XI.1975)

„Semnatarea articolului din „Magyar Nemzet” reține /.../ drept „cea mai semnificativă” lucrarea lui Tiberiu Olah, *Invocații II*. „Fără îndoială – continuă aceeași cronică – Olah posedă în mod excepțional efectele noi și tradiționale ale instrumentației pe care le pune cu multă virtuozitate în slujba marcantei sale expresii muzicale! /.../” (Mihaela Caranica Fulea - „*Ars Nova*” la *Bienala de muzică contemporană de la Zagreb și la Festivalul de muzică contemporană de la Budapesta*, în revista *Muzica*, nr. XI/1977)